

Comentariul poemului "Scrisoarea I" de Mihai Eminescu

Mihai Eminescu a scris cinci Scrisori - toate fiind traversate de ideea nepotrivirii dintre ideal si real.

Aparut la 1 ianuarie 1881, in revista "Convorbiri literare", poemul intitulat "Scrisoarea I" este rezultatul unui proces de elaborare inceput cu ani inainte : Perpersicius situeaza primul grup de schite alcatuit de poet, intr-o perioada anterioara lui 1874.

Izvoarele din care s-a inspirat poetul sunt : "Imnul creatiei", din vechea scriere indiana "Rig-Veda", lucrarea "Lumea ca vointa si reprezentare", A. Schopenhauer, teoria cosmogonica a lui Kant si Laplace, poemul "De rerum natura" al lui Lucretiu, gandirea lui Heraclit.

Poemul "Scrisoarea I" este alcatuit dintr-o cosmogonie incadrata de doua meditaii. Pe plan ideatic, opera in discutie ar putea fi impartita in sase secvente : versurile 1 - 6 (cadrul nocturn) ; versurile 7 - 28 (spectacolul uman aflat sub semnul mortii), versurile 29 - 38 (imaginea batranului savant) ; versurile 39 - 86 (episodul cosmogonic) ; versurile 87 - 144 (meditatie pe tema destinului geniului) ; versurile 145-156 (revenirea la tabloul nocturn).

Primele sase versuri fixeaza cadrul nocturn al meditatiei : camera poetului, in linistea careia, ceasornicuzl masoara pasii timpului in vreme ce luna isi revarsa lumina ei calma.

Se contureaza astfel cele doua ipostaze ale marelui Timp. Prima ar fi timpul fiintei umane (individual), a carei durata (marfcata de ceasornic) se incheie in moarte.

Cea de-a doua ipostaza este timpul cosmic (universal) reprezentat prin eternele rotatii ale lunii. Alegerea acestui astru este cat se poate de potrivita, intrucat, numai sub lumina ei palida, existenta umana isi arata intreaga zadarnicie. Cele doua ipostaze ale timpului structureaza intregul poem.

Timpului uman i se subordoneaza episodul al doilea (infatisand "furnicarul" de oameni tutelati de "geniul mortii" - versurile 7-28) ; tot aici se include imaginea "batranului dascal" (versurile 29-38) si fragmentul in care oamenii sunt comparati cu niste "muste" care traiesc "o zi" pe mica lor planeta (versurile 61-74). In sfarsit, satira din partea a doua a poemului, in care este criticata lumea comuna, incapabila sa inteleaga geniul (versurile 87-144) se include tot aici. Timpului cosmic i se subordoneaza episodul nasterii si cel al mortii universului (versurile 39-60 si 75-86).

Ultimel doua versuri reunesc ambele ipostaze.

In al doilea episod al textului, poetul invoca luna (metafora "stapana-a marii") si o urmeaza in drumul ei pe deasupra pamantului ; patrunde in "mii de case" pentru a da la iveala spectacolul uman derizoriu, in care toti suntem "nume trecatoare" curgand pe fluviul timpului. Din valurile lui,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

poetul scoate doi oameni (un rege si un sarac) peste care se arcuieste caelasi destin-identitatea in fata mortii.